

20 kwietnia 1928 r.

URZĄD PATENTOWY

B D 1 k 3/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 7248.

Kl. 12 h 1.

Arno Ewald Zdanski
(Berlin-Wilmersdorf, Niemcy).

Elektrolizator.

Zgłoszono 18 stycznia 1926 r.

Udzielono 26 marca 1927 r.

Pierwszeństwo: 25 marca 1925 r. (Niemcy).

Proponowano już ustrój ramy elektrolizatorów dostosować do doświadczeń uczynionych nad ramami cedzideł tłoczniowych, chociaż te ostatnie wyjmowane są codziennie, podczas gdy ramy elektrolizatora wyjmuje się tylko raz lub dwa razy na rok; staje temu jednak na przeszkodzie konieczność stosowania sworznia środkowego, który musi zapewnić dokładny rozdział sił na wszystkie strony. W tym celu potrzebne są mocna prowadnica sworznia i ciężkie płyty krańcowe, służące do stłaczania. Inny ustrój sworznia był dotychczas niemożliwy, gdyż ustrój ten budowano z 200 grubych szczelin gumowych, które należało zacisnąć odpowiednio, co wymagało urządzenia długiego gwintu na sworzniu.

Skoro jednak szczeliwo gumowe zastąpić innem mniej ściśliwem, natenczas można stosować sworznie krótsze o mniejszej średnicy. Również i dotychczasowe ciężkie, służące do tłoczenia płyty końcowe można zastąpić zwykłymi ramami z żelaza kształtowanego.

Korzyści jakie osiąga się za pomocą ustroju nowego, polegają na tem, że stosując pewną ilość mniejszych sworzni, można, pomijając już koszty mniejsze, miarkować ciśnienie dokładniej niż dotychczas. Na przykład w wypadku ujawnienia przecieku, można go usunąć dosięgając sworzeni odnośny, czego nie można było uczynić za pomocą sworznia środkowego.

Stosownie do wynalazku niniejszego

wszystkie komory poszczególne zaciska się, np. zapomocą czterech sworzni rozmieszczonych w narożnikach.

Wynalazek znamionuje się tem, że ramy i krańcowe płyty tłoczeniowe wyrabia się przeważnie z żelaza kształtowanego, przyczem zaciskanie poszczególnych ram uskutecznia się zapomocą kilku sworzni umieszczonych na jednej lub obu stronach czołowych.

W celu zaoszczędzenia miejsca kilku zespołów komorowych ustawia się jeden na drugim.

Na załączonym przy niniejszem rysunku przedstawiono przykład wykonania elektrolizatora: fig. 1 przedstawia widok z przodu i fig. 2 — widok z boku.

W stojaku *a*, zbudowanym z kształtówek, np. z żelaza korytkowego spoczywa bateria *b*, która z jednej strony opiera się o stojak, z drugiej zaś strony o płytę krańcową *c*. Przez tę płytę i ramę baterji przechodzą sworznie *d*, umieszczone w narożnikach, przyczem ich końce gwintowane zaopatrzone są w nakrętki.

Ramy baterji zaciska się zapomocą dokręcania nakrętek.

W ustroju przytoczonym znajdują się

cztery sworznie *d*; ilość ich jednak można zmieniać dowolnie.

Pomieważ kwestja miejsca, zajmowanego przez elektrolizatory, odgrywa znaczną rolę, więc w ustroju opisanym nad baterję *a*, o stojaku odpowiednio przedłużonym, można ustawić baterję *b'*.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Elektrolizator, znamieny tem, że ramy i płyty krańcowe wykonane są głównie lub wyłącznie z żelaza kształtowanego.

2. Elektrolizator według zastrz. 1, znamieny tem, że kilka zespołów komorowych umieszcza się jeden na drugim.

3. Elektrolizator według zastrz. 1 i 2, znamieny tem, że zaciskanie poszczególnych ram uskutecznia się zapomocą kilku sworzni, umieszczonych na jednej lub obu stronach czołowych baterji.

4. Elektrolizator według zastrz. 1—3, znamieny tem, że każdą z komór zaciska się zapomocą kilku sworzni, np. czterech.

Arno Ewald Zdanski.

Zastępca: M. Skrzypkowski.

rzecznik patentowy.

Fig. 1

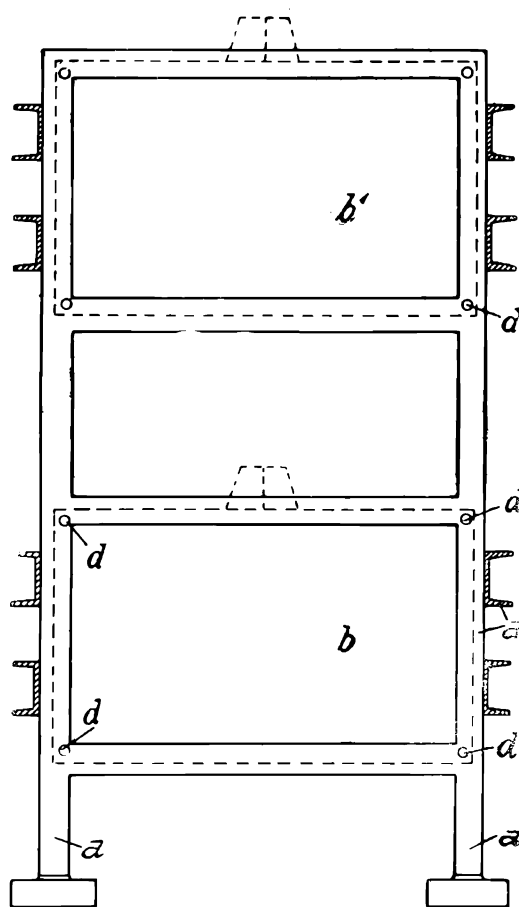

Fig. 2

